

Марина Рибалко

МАРІЧКА І ЧЕРВОНІЙ КОРОЛЬ. МІСТО НЕПОКІРНИХ

Одного дня ти наважись все змінити. І тоді, навіть несподівано для себе самого, навчись по-справжньому цінувати те, що маєш. Чи мав?

1. Двері

Відблиски дзеркальної кулі жваво бігали по стінах іпідлозі зеленого театру. Умерехтливому світлі танцювали діти та їхні вожаті. Куля крутилася під стелею, як ідесять років тому, коли Марічка бувала тут утаборі на літніх канікулах. Атепер Марічка – вожата старшого загону. Пісню, під яку всі весело витанцьовували, Марічка ненавиділа. Навіть голова розболілася.

– Послухай, Сергію, тиж впорасься зними сам. Якщо хтось питатиме про мене, скажеш, япогано почуваюся йпішла до своєї кімнати, гаразд?

– Тобі справді зле? – Сергій недовірливо глянув на дівчину. – Чи утебе побачення вробочий час?

Марічка зітхнула, похитала головою йрушила до корпусу. Варто було вчора лише півгодинки потеревенити вальтанці зМаксом, як пішли чутки, що то її хлопець. АМакс взагалі до брата приїздив, ане до неї. До тогож унього едівчина, азМарічкою вони – друзі дитинства.

Кімната зустріла приємною тишею. Ну майже ти-шею, якщо не зважати на відлуння музики, яку було чутно йтут. Щойно Марічка задрімала, як удвері хтось постукав. Неохоче підвелася. Назар зазирнув, апотім нерішуче протиснувся до кімнати.

– Вибач, Марічко, ти спала?

– Миж домовилися: Марія Петрівна іна «ви»!

– Алеж нас ніхто не чує. Яхотів зтобою поговорити. Макс казав, мені куплять новий планшет, якщо ядобре поводитимусь утаборі. Яхотів просто поцікавитися...

– Чи яне розповідала йому про ту бійку, що ти влаш-тував?

– Не яїї влаштував! – спалахнув Назар. – До то-гож не треба було цьому Стасику казати мені, щоб яне танцював із Олею. Це моя особиста справа. Моя йОлина. Зрозуміло?

– То ти будеш битися шоразу, коли тобі хтось щось не так скаже?

– Ні, Марічко. Ти не чула, що саме він казав! Але тиж не наскаржилася Максові?

– Брат нічого не знає, – відповіла Марічка. Ідодала: – Поки що. Іповертайся на дискотеку, бо внас із Сергієм неприємності будуть через тебе.

– Ну, япішов. Дякую, Марічко... Маріє Петрівно.

Назар відчинив двері і пробурмотів:

– Схоже, хтось вирубив струм на коридорі. Суцільна темрява... Аце що?! – раптом вигукнув він, ішвидко грюкнув дверима. Марічка стурбовано глянула на хлопця й нетерпляче запитала:

– Що там таке?

– Хотівби ясам знати! – відповів Назар, не наважуючись зрушити змісця. Він налякано притиснув спиною двері, ніби хтось зіншого боку мав намір вдертися до кімнати. – Там така дивна штука! Сяє, як вогонь, ісхожа на... метелика. На велетенського метелика. Крилами махає!

Він розвів руками, показуючи розміри того, що побачив за дверима. Маріччине обличчя виглядало ще стурбованішим, та щось уїї очах змусило Назара замислитися. Адже його давня знайома не сказала йому одразу, що все це дурниці і вигадки. Вона повірила! Бобачила таке колись! Назар заговорив швидко:

– Вонож не зашкодить нам? Правда? Макс розповідав усвоїх казках про таких метеликів, коли ябув малим. Ятоді вірив йому на всі сто. Чи то були не зовсім казки?

– То були зовсім не казки, – серйозно відповіла Марічка і підійшла до дверей. – Дай ягляну. Але якщо ти пожартував, повір мені, пролітаєш зі своїм планшетом!

– Сподіваюся, воно ще там, – промовив Назар, нерішуче відступивши від дверей. Істав ближче до вікна, аби було куди тікати, раптом що.

Марічка натиснула на клямку і завергла. Хвилювання змусило її серце шалено калатати. «Можливо, Назар просто пожартував», – подумки промовила дівчина і прочинила двері. Крізь темну щілину пробивалося м'яке сяйво. Водночас із того боку хтось обережно потягнув двері на себе. Марічка чекала.

Мить здалася годиною. Назар стояв за Маріччиною спиною, здивовано витріщивши очі. Удверях з'явився чоловік років двадцяти п'яти на вигляд, геть блідий, здовгим рудим волоссям. На ньому було червоне вбрання, яке наводило на думку, що він пограбував історичний музей. Марічка промовила ледь чутно:

– Вогонь.

– Ти такаж дивовижно прекрасна! – промовив чоловік чомусь сумно. Голос мав тихий та гарний, як утелевізійного коментатора. Марічка повільно простягнула руку, ніби хотіла впевнитися, що це не марево, та чоловік заперечно похитав головою:

– Ні. Краще не торкайся. Іні вякому разі не пере-ступай поріг. Якщо потрапиш сюди, звідси тобі не вибратися.

– Марічко, хто це? Іщо відбувається? – не витримав Назар.

Дівчина зітхнула, але не відповіла йне озирну-лась. Їй здавалося, щойно вона відведе очі, несподіваний гість зникне. Та чи насправді несподіваний? Адже Марічка мріяла про цю зустріч стільки років! Вже йне вірила, що вона відбудеться. Ну, може, не на таку зустріч вона сподівалася. Червоний Король виглядав слабким істурбованим. Авона запам'ятала його могутнім ірішучим, усміхненим красенем.

— Що зтобою? — запитала Марічка. — Іщо ти робиш унашому світі?

— Яне увашому світі, — відповів Червоний Король. — Ці двері відчинилися між світами. Але коли вони зачиняться, відчинити їх удруге буде неможливо. Яприйшов побачити тебе востанне іпопрощатися.

— Що ти кажеш? Яна таке не згодна!

— Янічого не можу змінити, — сумно всміхнувся чоловік учервоному. — Та не засмучуйся. Мені здається, утебе все добре? Розповідай. Мені так хочеться дізнатися, як ти живеш там, удома. Не пошкодувала, що залишила мій замок?

— Жартуєш! — усміхнулася Марічка. — Тиж сам сказав, що ятут вдома. Умене все добре. Закінчила школу. Навчаюся впедагогічному університеті. Уявляєш мене вчителькою?

Червоний Король засміявся івйого очах ожили блакитні іскорки:

— Чесно?! Не уявляю. Пригадую, тобі не дуже подобалося навчатись, — ідодав уже серйозно: — Алеж ти навчилася всього врешті-решт ісклала свій іспит на «відмінно».

Марічка зрозуміла, що за іспит мав на увазі Король. Тоді вони перемогли разом жакливу Чорну Королеву. Івідтоді не бачилися.

Назар почав здогадуватися, що відбувається, але повірити тому, що бачив ічув, ніяк не міг. Казки, вякі він малим вірив, оживали просто перед його очима. Ось вони: чоловік учервоному ізолотистий сяючий метелик, що зараз сидить на стелі, за дверима, іосвітлює все довкола.

Марічка врешті мовила:

— Зачекай-но, ачому ми розмовляємо по різні бо-ки якихось дверей? Адже ти — Король, іможеш мандрувати між світами, чи не так?

— Зараз умоєму світі є інший Король-Вогонь. Аявже не маю сили, тут жаклива вогкість. Це місце мого ув'язнення, — він говорив на диво спокійно. — Та язумів створити золотого метелика. Тепер зі мною ежива істота.

— Адвері? Ти не можеш просто вийти уці двері?

Вогонь тихо засміявся:

— Ти уявляєш мене втвоему світі? Що яробитиму там?

— Ну не знаю. Яж увашому світі не один рік жила — інічого! — не вгавала Марічка. — Якщо це єдиний вихід, ним необхідно скористатися!

Раптом велетенський метелик схопився зі стелі і заметушився, ніби чогось налякався.

— Що сталося? — стурбовано запитала Марічка.

— Нічого! Бувай! — відповів Червоний Король, невимушено всміхнувся, швидко поцілував Марічку в щоку і спробував зачинити двері. Та марно. Дівчина міцно вперлася в них, ще й підставила ногу. Вогонь суворо поглянув на неї.

— Прошу, не змушуй відштовхувати тебе! Двері слід зачинити негайно!

Наступної миті і Марічка, і Назар побачили в глибині темного приміщення нове джерело світла. Ніби пройшовши крізь стіни, з'явився чоловік, схожий на підсвічений зсередини манекен. Він загрозливо підняв руку, у якій спалахнув червоним неонем короткий спис.

— Благаю! Це Жовтий Король! Я не хочу, щоб він завдав тобі шкоди! — прошипів Вогонь і спробував відштовхнути Марічку. Вона відчула, що втрачає рівновагу. Подумала, куди ж поділася сила Короля, адже колисьби й оком не встигла мигнути, як опинилася б далеко від тих дверей.

— Який же то Король?! Ти — Король! — пробурмотіла Марічка, що сили опираючись. Вона простягнула руку до полиці, на якій стояла ваза з прив'ялими ромашками. Уже наступної миті ваза полетіла в чоловіка, схожого на підсвічений манекен. Вода з вази подіяла дивовижно: манекен ніби розчинився в повітрі. Тільки Червоний Король чомусь похитнувся і ледь невпав.

— Я зачепила тебе? — злякалася Марічка.

— Ні. Це він. Ати — розумниця. Та він зараз повернеться...

Вогонь не думав навіть, як ці слова подіють на золотого метелика. Відне створіння зі страху впало зі стелі на свого господаря, шалено махаючи крилами. Тоді Марічка схопила Короля за червону сорочку і затигла до кімнати. Коли двері вже зачинялися, до кімнати улітньому таборі луною докотився гучний злос-тивий регіт.

— Шож, тепер він повноправний Король, — ледь чутно промовив Вогонь і зомлів.

Назар мовчки дивився на непритомного чоловіка учервоному, що лежав посеред кімнати, на золотого метелика зрозмахом крил із півтора метра та на свою давню знайому Марічку... Усе не клеїлося до купи в його голові. Цікавість боролася з бажанням піти геть. Назар запропонував невпевнено:

— Може, йому дати нашатирю нюхнути або води випити?

Марічка поглянула на хлопця майже з жахом:

— Якої води? Ти що, вбити його хочеш?

Назар витріщив очі. Не знав, що сказати. На щас-тя, чоловік учервоному заворушився, тихо застогнав інарешті сів на підлозі. Марічка знову усміхнулася.

— Добре, що ти тепер тут. Разом ми щось придумаємо! Макс іДенис допоможуть, якщо буде потрібно.

Назар врешті-решт зрозумів, що йдеться про його стар-шого брата, ізнову повірив уМаксові «дитячі казки».

Удвері постукали. Марічка йНазар одночасно повернули голови утой бік йзбентежено перезирнулись. Утуж мить Червоний Король уже стояв на ногах. Лише трохи похитнувся. «Зараз впаде», — подумав Назар. Однак, коли вкімнаті з'явився вожатий Сергій, чоловік учервоному виглядав так, ніби йне втрачав свідомості за хвилю перед тим. Сергій зиркнув на дивно вбраного чоловіка іпоцікавився:

— То що, Марічко, тобі досі щось болить? Аце, напевне, — лікар?

Прозвучало як жарт, але Марічка помітила, що Сергій обурений.

— Чесно, Сергію, голова справді боліла. Амій друг... він з'явився несподівано. Ятобі казала правду, — іхотіла ще щось додати, але вожатий простягнув незнайомцеві руку для привітання:

— Сергій.

— Вогонь, — відповів чоловік учервоному. Марічка відчула, як спалахнули її щоки.

— Володимир насправді, — промовила вона, скоса поглядаючи на Короля. — Вогонь — його прізвисько.

— Це нік, — додав Король. Марічка глянула на нього широкими від здивування очима. Вона не пригадувала, щоб утому світі, звідки з'явився її друг, послуговувалися цим словом. Наступним витріщив очі Назар, дивлячись на щось позаду Сергія. Сергій озирнувся. Біля стіни, виблискуючи хромом ізолотавою фарбою, стояв мотоцикл.

— Іви після цього будете мені розповідати про якість там випадковості, несподіванки? — не стримався Сергій. — Послухай, Марічко, переховуй свого хлопця скільки хочеш, сьогодні явсім казатиму, що ти занедужала. Але мотоцикл укімнаті — це вже занадто. Не думаєш, що Леся йТоня будуть трохи проти?

— М-м-м... Так. Мотоцикла тут не буде, — відповіла Марічка. — Ідозволь мені ще сьогодні з'їздити вмісто.

Вона навіть не звернула уваги на слова «свого хлопця». Але Назар помітив, що дівчина відреагувала на них спокійно. Проте, що іще могло здивувати після того, що він побачив на власні очі: велетенський золотий метелик перетворився на мотоцикл. Такий самий мотик, лише синій, було зображено на настінному календарі.

— Сьогодні ти ще хочеш кудись їхати?! — здивувався Сергій і подивився на годинника. — Здається, уже трохи пізно.

— Ямушу допомогти Володі, — Марічка доклала зусиль, щоб це звучало природно. — У нього проблеми. Йому потрібна моя допомога.

— У нього генеральна репетиція, а... актриси немає, — втрутився Назар. — Тобто завтра на виставі вона буде, а сьогодні немає. На поїзд спізнилася.

— На поїзд? — перепитав Сергій. — Ну добре. А що ви там репетируєте?

Марічка не встигла вимовити й слова, як Назар швидко відповів:

— «Гамлета».

— Ая думаю: щось ухлопця костюмчик якийсь не сучасний! Щоправда, ушекспірівські часи трохи по--іншому вдягалися. Та це не важливо. То ти, Володи-мире, кого граєш: Гамлета, чи Лаерта? — поцікавився Сергій.

Марічка закусила губу, сподіваючись, що Сергій не проситиме зобразити щось із вистави. Звідки Червоному Королю знати Шекспіра? Вона старалася виглядати незворушною, коли Вогонь раптом заговорив чудовим, просто-таки акторським голосом:

— Чи бути, чи не бути — ось питання...

Поки Король декламував Шекспіра в українському перекладі, Марічка намагалася пригадати, чи їй хоч раз у тому світі траплялася згадка про земних класиків.

Ні, там вона не чула жодного знайомого імені: вче-ного, прозаїка чи поета, чи хоч кого-завгодно з реальності, як там називали цей світ. Звідкиж він знає «Гамлета»?

— Класно в тебе виходить! — визнав Сергій. — Ну добре, Марічко, якщо ти обіцяєш зранку вже бути тут, я спробую тебе прикрити. Людмилі Ігорівні не казати, що ти поїхала до міста?

Марічка замислилась, але вирішила, що від старшої вожатої нічого приховувати не варто.

— Скажеш, якщо питатиме. Сподіваюся, тоді мене вже тут не буде. Бо може не відпустити. Атак посварить і пробачить.

— Ну ти даєш, Марічко! Ризикуєш! — Сергій дивно поглянув на чоловіка в червоному. — Ну, я пішов, бо йтак затримався. Ходімо, Назаре!

Хлопець неохоче ступив крок до виходу, та Марічка попросила:

— Зараз він прийде, добре? Я ще не провела виховну бесіду.

Сергій криво всміхнувся ізник за дверима. Тоді Марічка сердито зиркнула на Назара і приглушеним голосом запитала:

– Ти навіщо брехав про театр?

– Хотів допомогти вам викрутитися, – відповів Назар, трохи ображений, що його вигадку не оцінили.

– А що, колиб Вогонь не знав Шекспіра? До речі, звідки ти знаєш Шекспіра?
– повернулася вона до Короля.

– Всесвітня павутина, – усміхнувся він. – Унас багато нового з'явилося за час твоєї відсутності.

Марічка ще раз глянула на мотоцикл. Але він здивував її набагато менше, ніж Назара. Вона знала, що золоті метелики можуть трансформуватися, коли потрібно. Але на цьому мотоциклі доїхати булоби неможливо. Духи вогню ще нікого не підвозили. Отже, треба встигати до міста маршруткою чи автобусом, якщо вони ще їздять. Айти зКоролем утакому вбранні – не дуже добра ідея.

– Назаре, тобі доведеться нам допомогти. Принеси якусь футболку іджинси. Вогонь, тобто Володя, не може їхати у громадському транспорті втакому вигляді.

Назар хотів було кивнути убік мотоцикла, але його вже не було, там знову сидів той самий метелик...

– Йому мій одяг малий буде. Джинси точно будуть короткі.

– Утебе еодні довгі, тиж їх підкочуєш щоразу, – нагадала Марічка.

– Та ти що! Макс мене за джинси Армані приб'є!

– Щось не чула, щоби брат на тебе хоч раз руку підняв! – зауважила Марічка. – Удитинстві – не рахується.

– Він за них купу грошей віддав. Якщо чесно, він дозволив мені вдягнути їх пару разів, автабір яїх взяв без дозволу, – виправдовувався Назар.

– Коли він побачить того, хто буде втих джинсах, повір, джинсів він взагалі не помітить! Неси хутко і повертайся на дискотеку!

Назар зник за дверима і за кілька хвилин приніс одяг.

– Аможна язвами поїду? – попросив він.

Але Марічка рішуче відмовила. Хлопчина махнув рукою Вогню і, не надто радісний, зачинив за собою двері.

– Унас еплан? – поцікавився Вогонь.

– Найперше треба вибратися звідси і зустрітися зМаксом, – повідомила Марічка. – Тому перевдя-гайся.

Вона відвернулася, і за мить Король постав перед нею вновому вбранні. Марічка глянула на нього і спробувала уявити, ніби вперше бачить. На

-молодого чоловіка зприємним блідим обличчям, блакитни-ми очима іхвилястим яскраво-рудим волоссям звер-нувби увагу кожен, навіть коли він уджинсах іпростій червоній футболці. «Цікаво, Назар навмисне вибрав саме цей колір?» – подумала дівчина ізапропонувала:

– Думаю, тобі варто зібрати волосся ухвіст. Твоя грива привертає увагу. Ішо нам робити зметеликом? Він зможе стати таким маленьким, щоб можна було заховати його вторбинку?

Її погляд зупинився на білій торбі, яка належала вожатій молодшого загону Лесі. Марічці дуже хотілося йсобі таку мати. Дівчина показала метеликові на торбу.

– Можеш набути такої форми?

Метелик, напевне, міг зменшитися до такого розміру, якщо вже зумів збільшитися до розмірів мотоцик-ла. Але ідея йому чомусь не сподобалась, івін почав невдоволено щось буркотати.

Вогонь запропонував:

– Він може летіти доволі високо, його ніхто не помітить.

– Ми іхатимемо повз будинки дуже забезпечених людей. Там охоронці мають біноклі, всіляку апаратуру нічного бачення івогнепальну зброю. Вони можуть зби-ти метелика... Про всяк випадок.

Дівчина відразуж подумала, що метеликові, який насправді був духом вогню, не страшна людська зброя. Однак метелик, мабуть, подумав зовсім по-іншому іміттю перетворився на Лесину торбу, тільки золотого кольору.

Марічка йВогонь вийшли зтабору дуже швидко йтихо, усутінках їх ніхто не помітив. Поки вони дійшли до зупинки, Червоний Король розповідав, що трапилося уйого світі за той час, коли не було Марічки. Уцьому світі минуло одинадцять років, атам – пролетіли століття. Поки Король спав, аспав він багато років, бо його енергія вичерпалась удвобої зЧорною Королевою, замок захопив самозванець ізапроторив Червоного Короля до вогкої в'язниці.

– Отже, він схопив тебе уві сні, – промовила Марічка. – Та яне розумію... Чому ти не зміг здолати його, коли він згодом приходив до тебе?

– Ну, по-перше, через вогкість. Вона відбирає сили. Та річ навіть не втім. Сам не знаю, що йому допомагає. Схоже, це якась магія.

– Алеж магія ніколи не діяла на тебе! Короліж не бояться магії!

– Це щось нове. Явже казав тобі, унашому світі багато всього нового. Ядізнавався про все через Все-світню павутину. Жовтий Король наказав встановити вкамері екран, щоб япобачив, як змінився світ. Азгодом він створив ті магічні двері, які відкриваються лише один раз, щоб ясам обрав місце, куди втекти.

– Дивно це якось: навіщо йому було давати тобі можливість втекти? До тогож потім, коли він побачив відчинені двері, навіщо кидав у тебе спис? – міркувала Марічка.

– Не знаю. Поки що не знаю, – відповів Вогонь. – Та впевнений, він зрадив, що позбувся мене.

– Так! Чув, як він реготав за дверима? Однак, усе дуже дивно. АВсесвітня павутина – ще більша загадка. Унас вже давно скрізь є інтернет. Але як з'явився увас? До тогож, як туди потрапив Шекспір?

Тим часом під'їхав автобус. Це був останній автобус, тому людей в ньому виявилось чимало. Марічка й Вогонь стали в куточку біля задніх дверей і напів-пошепки продовжили розмову.

– Вув'язненні я багато часу просидів перед екраном, читав, знайомився з новинами. Знаєш, мені здається, що на формування нашого світу вплинули й інші діти. Ті діти, які повірили в його існування. Адже ви комусь про нього розповідали?

– Назар! – вигукнула Марічка. Вона не просто здогадалась, які саме діти вплинули на розвиток казкового світу. Уцю мить вона помітила Назара в автобусі. Дівчина пройшла повз людей до нього.

– Ти що тут робиш? Ти знаєш, які неприємності в мене будуть через тебе?

Назар мовчав. Він не мав наміру поступатись. Марічка зітхнула:

– Ну щож, зараз виходимо і пішки повертаємося до табору!

– Нізачо! – похмуро відповів Назар. – Умоєму житті тільки починається щось цікаве, а ти відразу хочеш все зрубати під корінь!

– Справді?! Адосі жити було не цікаво? Пригадую, ти думав інакше, коли тебе не можна було відтягти від комп'ютера. Тиж казав, це іє життя! Кому в такому віці потрібні всілякі прогулянки?! Кому потрібні нові враження?!

– Що ти сваришся, ніби ти – моя мама! – пробурчав Назар.

– Ні, я твоя вожата, і відповідаю за тебе!

– А другові допомогти хіба ти не обіцяла? Як же ми можемо повернутися до табору?

Марічка озирнулася. Король стояв на тому ж місці. Він мовчки спостерігав за ними і вже так знайома іронічно всміхався. Ця посмішка чомусь бентежила Марічку. Вона відчула, як спалахнули щокі. А потім швидко набрала на мобільному на парникавожатаго.

– Алло! Ти чуєш, Сергію, унас неприємності. Назар їде в тому ж автобусі, що й ми. Давай, його здам батькам, а завтра вони його привезуть... Мотоцикл?!

Марічка геть забула, що у «Володимира» нібито є мотоцикл.

– Мотоцикл поламався. Чи бензин закінчився. Яне розбираюся втехніці.

Назар намагався реготати беззвучно. Йому це погано вдавалося. Марічка зовсім не вмiла брехати. До тогож страшенно не любила брехні. Сергій, схоже, сердився. Однак вирішив, що єдиний раціональний варіант тепер – відвезти Назара додому. Назар іМарічка рушили до Короля.

– Ати вмоєму одязі нормально виглядаєш, як звичайний хлопець! – зауважив Назар.

Вогонь усміхнувся. Мовчали недовго, бо Назарові хотілося поговорити.

– Ави схожі, як брат ісестра! – зауважив він.

– І чим? Кольором волосся? – пирхнула Марічка.

– Так! Рудих багато. Ауvas відтінок, яб сказав, однаковий. Яскравий.

– Рудих небагато, – відповіла Марічка. – Ідавай краще Максові зателефонуємо замість того, щоб дурниці плести.

Вона набрала номер.

– Максе? Це Марічка. Ми можемо зустрітися за півгодини? Умене до тебе невідкладна справа.

Виявилось, що Макс зовсім не взяв від її пропозиції.

– Давай завтра. ЯзОксаною вкіно. Зідзвонимось. Почулись гудки. Марічка подумала трохи ізнову набрала номер, проте дізналася, що «абонент не може прийняти ваш дзвінок». Назар усе зрозумів зїї виразу обличчя.

– Марічко, вважай, тобі пощастило, що язвами, – про-мовив він. – Вчора ячув, як Макс домовлявся по телефону зОксаною про кіно. Отже, язнаю, де його шукати.

– Думаю, краще почекати на нього увас вдома. Батькиж не будуть проти, якщо ми зайдемо вгості майже поночі?

Назар скривився:

– Таке враження, Марічко, що ти не дуже хочеш допомогти другові. Що, як Макс зОксаною вирішать ще погуляти містом? Ти до ранку внас сидітимеш?

– За півтори години метро закриють!

– Ти, може, йгуляєш тільки до закриття метро. АуМакса, окрім стипендії, ще йзарплатня непогана вдядьковій фірмі! Він на таксі йОксану відвезе, ісам додому доїде.

Отже, вирішили їхати до кінотеатру, шукати там Макса. Марічка розуміла, що хлопець буде страшенно сердитий через те, що зіпсували йому вечір. Однак справа була того варта. Ще йна завтра слід повертатись утабір.

2. Всесвітня павутина

Сеанс закінчився. Глядачі виходили з кінотеатру. Марічка побачила Максима і за мить вже стояла поруч.

— Ти що тут робиш? — запитав Макс. Марічка помітила напружене обличчя Оксани і їй захотілося сказати: «Не хвилюйся, ми просто друзі», однак вона швидко промовила:

— Макс, необхідна твоя допомога! Негайно! Будь ласка! — іозирнулася на Короля та Назара. Макс прослідкував за її поглядом, звів брови:

— Що сталося?

Марічка мить вагалась, але потім прошепотіла на вухо другові:

— Ти не впізнав? Це — Червоний Король. Вогонь.

— Хто?

— Ти все почув, — сказала вже вголос Марічка. Макс дивився на неї широко розплющеними від подиву очима. Мабуть, не знав, чи вірити і як реагувати. Це було не притаманно завжди впевненому в собі Максowi. Оксана виглядала розгубленою. Марічка обережно промовила:

— Оксано, ти не ображайся, будь ласка. Питання справді невідкладне.

Макс тихо запитав:

— Це справді він?

— Так, це він, — відповіла Марічка. — Йому потрібна наша допомога.

— Дивно. Минуло стільки років...

Макс згадав, що він зі своєю дівчиною.

— Послухай, Оксаночко, тут як сніг на голову звалився один старий знайомий. Він дуже здалеку. Ісхоже, окрім нас, у нього тут знайомих немає.

Оксана ображено мовчала. Макс зупинив для неї таксі, чемно допоміг сісти в машину і підійшов до гурту. Привітався і запитав:

— То як вас сюди занесло?

Вогонь поглянув на Марічку і вона, спіймавши його погляд, повідомила:

— Червоний Замок захопив інший Король. А Вогонь потрапив сюди через мене. Тепер потрібно щось вигадати, щоб повернути його вродний світ. Він же має врятувати своє Королівство!

— Ніколи не думав, що це може повторитися, — замислено мовив Макс.

– Ніщо не повторюється, – відповів Вогонь. – Там тепер все по-іншому. Наш світ стає високотехнологічним. Деякі країни борються проти цього. Наприклад, Зелене Королівство тепер відгородилося від усіх, а молоді звідти втікає в інші краї, де є нова цивілізація. Всесвітня павутина обплітає наш світ.

– Всесвітня павутина?! – здивувався Макс.

– Так. У вас вона зветься інтернетом! – кивнув Вогонь. – І найцікавіше: у ній з'являються речі, абсолютно не притаманні нашому світові. Кінці ми знайшли у вашому світі.

Макса раптом осяяло.

– Треба перевірити одну річ! – промовив він. – Ідея божевільна, та варто спробувати, пошукати. Раптом інтернеті щось із вашої павутини!

Назар страшенно зрадів, коли дізнався, що батьки на дачі. Вдома Макс швидко увімкнув комп'ютер і запропонував Вогню пошукати інформацію, яка могла б належати його світові. «Якщо у них справді є інтернет, він із цим впорається. До того ж йому краще знати, які слова можуть спрямувати куди треба», – вирішив Макс.

Вогонь сів за комп'ютер і промовив, ніби сам до себе:

– Який маленький екран.

– Чому маленький? – трохи невдоволено озвався Макс. – 21 дюйм. Цілком нормальний монітор.

Та коли Вогонь почав водити пальцем по екрану, ніби монітор був сенсорним, хлопець не витримав:

– Не варто тиснути пальцем у екран! Вам що, клавіатури недостатньо?

– Клавіатури? Оце вона? У нас все на екранах, набагато більших за ваші.

– Можливо, просто у вашому палаці були великі монітори? – припустив Макс.

– Можливо. У моїй камері він був справді значно більший, – Король повільно почав натискати клавіші, а за хвилину його пальці просто замиготіли на клавіатурі.

– Ого! – витріщив очі Назар.

– Виж казали, у вас немає клавіатури, – здивувався Макс.

Марічка всміхнулася:

– Він же Король!

– Схоже, у них король – не те саме, що у нас? – запитав пошепки Назар.

– Так, у них це – значно більше, – відповіла Марічка.

Урядку пошуку з'являлися нові йнові слова йвирази різними мовами. Вогонь неймовірно швидко проглядав усі посилання, не відкриваючи жодне.

За півтори години вусіх почав пропадати ентузіазм. Макс пішов укухню заварювати чай, аНазар уместився на дивані. Марічка однак не втрачала надії. Вона взяла пуфик ісіла біля Короля, мовчки поглядаючи на екран.

Траптом щось почало відбуватись. Екраном побігли символи, слова, речення. Щось не зрозуміле нікому, окрім Короля. Марічка іноді встигала спіймати якесь слово, фразу, хоча вони змінювалися неймовірно швидко. Схоже, там були мови різних народів зі світу Короля, іноді траплялося щось українською. Часом з'являлися картинки, та вони зникали так швидко, що годі було намагатися роздивитися, що на них зображено.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.